

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Pally, zástupce předsedy senátu JUDr. Stanislava Rizmana a přisedících JUDr. Vítězslava Pýši, JUDr. Vladimíra Macha, JUDr. Martina Mikysky a doc. JUDr. Jana Svatoně, CSc. při ústním jednání dne 13. 10. 2014 ve věci návrhu **krajské státní zástupkyně v Plzni** ze dne 19. 6. 2014, č. j. 1 SPR 213/2014-15, na zahájení řízení o kárné odpovědnosti **JUDr. V. B.**, státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Chebu,

t a k t o :

Podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, kárně obviněný

JUDr. V. B., nar. x,
státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Chebu,

zprošťuje se

návrhu krajské státní zástupkyně v Plzni ze dne 19. 6. 2014, č. j. 1 SPR 213/2014 - 15, na zahájení řízení o kárné odpovědnosti státního zástupce,

který mu kladl za vinu, že

v postavení dozorového státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Chebu v rozporu s jeho povinností postupovat odborně, svědomitě, odpovědně a spravedlivě při výkonu dozoru nad zachováním zákonnosti v přípravném řízení trestním ve věci vedené nejdříve v prověřování pod sp. zn. 1 ZN 1306/2012, kdy převzal věc k výkonu dozoru na základě svého pokynu kanceláři ze dne 16. 1. 2013, po vydání záznamu podle § 158 odst. 3 trestního řádu o zahájení úkonů trestního řízení, vydaného policejním orgánem Policie ČR, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, Služba kriminální policie a vyšetřování, Odbor hospodářské kriminality, Závodní 386/100, Karlovy Vary, dne 20. 9. 2012 pod čj. KRPK-80910-9/Tč-2012-190080, pro podezření ze spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku,

a následně ve vyšetřování této věci vedené pod sp. zn. 1 ZT 24/2013 řádně nepřezkoumal v rámci výkonu dozoru doručené usnesení o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 trestního řádu, vydané výše uvedeným policejním orgánem dne 5. 3. 2013, dle kterého se Ing. R. M., nar. x, aj. H., nar. x, dopustili spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329

odst. 1 písm. a) trestního zákoníku způsobem zde popsaným, dále dne 5. 4. 2013 podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu stížnosti obou obviněných proti předmětnému usnesení zamítl jako nedůvodné, když řádně nevyhodnotil skutkový a právní stav věci, a to nejen s přihlédnutím k § 12 odst. 2 trestního zákoníku, neboť z předloženého spisového materiálu bylo zřejmé, že poškozenému Městu Františkovy Lázně žádná škoda nevznikla, samo město dalo podnět ke kácení těchto 4 stromů z důvodu, že se jednalo o stromy, které ohrožovaly bezpečnost a zdraví osob a majetku, a zcela opominul, že dendrologický posudek zpracovaný Ing. T. R., Projekce a poradenství v oboru zahradní, parková a krajinářská architektura, není znaleckým posudkem ve smyslu § 105 odst. 1 trestního řádu, nýbrž měl povahu pouze listinného důkazu, a v průběhu prověřování poté, co převzal dozor v této věci, se neseznámil se spisovým materiálem, neboť v průběhu prověřování měl být obstarán relevantní znalecký posudek, týkající se dendrologického posouzení předmětných dřevin, zejména jejich tzv. provozní bezpečnosti a perspektivy v dané lokalitě v případě jejich zachování, když poškozené Město Františkovy Lázně mělo k dispozici fotodokumentaci pořízenou bezprostředně po kácení stromů a z přezkoumávaného usnesení bylo zřejmé, že vymezení skutku postrádá uvedení jakékoli konkrétní skutkové okolnosti, která by odpovídala zákonného znaku přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, čili konkrétní popis toho, v čem spočívá úmyslné jednání obou obviněných „způsobit jinému škodu nebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch“,

a následně dne 7. 6. 2013 podal na oba obviněné obžalobu pro shodný skutek, pro který bylo zahájeno trestního stíhání, přičemž v obžalobě absentují v popisu skutku a v právním hodnocení skutečnosti odůvodňující zde popsané skutkové okolnosti a tomu odpovídající právní kvalifikaci, jak má na mysli ustanovení § 177 písm. c), d) trestního řádu, což vedlo k tomu, že Okresní soud v Chebu po provedeném dokazování v hlavním líčení, konaném dne 9. 12. 2013 pod sp. zn. 2 T 65/2013 - 299, oba obžalované zprostil žalovaného trestného činu podle § 226 písm. b) trestního řádu, tedy že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem, a z odůvodnění rozsudku je zřejmé, že právní hodnocení žalovaného skutku je chybné,

a následné odvolání, podané dne 30. 12. 2013 v neprospěch obou obžalovaných, bylo velice stručně a rozporuplně odůvodněno a usnesením Krajského soudu v Plzni sp. zn. 8 To 24/2014 ze dne 26. 3. 2014 bylo zamítnuto podle § 256 trestního řádu, přičemž v odůvodnění předmětného usnesení Krajský soud v Plzni zpochybňuje na základě podaného odvolání odborné znalosti dozorového státního zástupce s poukazem na flagrantní neznalost práva na obhajobu, a to nejen v rovině trestněprocesní, ale i dokonce v rovině ústavní, a současně konstatuje, že celé přípravné řízení bylo nezákonné a nedůvodné,

čímž měl spáchat

kárné provinění podle § 28 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství,

protože

tento skutek není kárným proviněním.

O d ů v o d n ě n í :

Dokazováním provedeným při ústním jednání byly zjištěny následující skutečnosti:

Společnost CPI - National str a.s. v podání ze dne 1. 7. 2011 upozornila Městský úřad Františkovy Lázně (dále jen „městský úřad“), že na městském pozemku p. č. 793/1 v k. ú. Františkovy Lázně se nacházejí přestárlé, prohnílé a poškozené kaštiny, které jsou velmi nebezpečné a bezprostředně svými padajícími větvemi ohrožují chodce i řidiče. Tyto stromy navíc rostou v bezprostřední blízkosti pozemku ve vlastnictví společnosti p. č. 1188 a ohrožují tak rovněž majetek a život osob se zde nacházejících. Proto uvedená společnost žádala urychlené zjednání nápravy.

Městský úřad si opatřil dendrologický posudek Ing. T. R., projekce a poradenství v oboru zahradní, parková a krajinářská architektura, ze dne 6. 9. 2011 (dále jen „dendrologický posudek ze dne 6. 9. 2011“). Ten z pěti dřevin v majetku města Františkovy Lázně nacházejících se na pozemku p. č. 793/1 doporučil k odstranění v časovém horizontu nejvýše dvanácti měsíců jeden strom kvůli jeho statické nestabilitě a snížené fyziologické vitalitě a další čtyři dřeviny hodnotil ze střednědobého hlediska jako stále perspektivní bez výrazně snížené vitality. U těchto čtyř stromů dendrologický posudek ze dne 6. 9. 2011 doporučil provedení ořezu suchých větví a zlomů, instalaci jednoduché pružné vazby pro zlepšení jejich statické stability a nový průzkum ve vegetačním období roku 2013. Následně Město Františkovy Lázně v žádosti ze dne 5. 10. 2011 požádalo o pokácení jedné dřeviny. Této žádosti městský úřad vyhověl a rozhodnutím ze dne 11. 10. 2011, zn. OSŽP/0235/11/JŠ, udělil povolení ke kácení dřeviny na pozemku p. č. 793/1, a to jednoho kusu jírovce maďal o obvodu kmene cca 204 cm. Tento strom byl pokácen v listopadu 2011.

Dne 16. 4. 2012 podalo Město Františkovy Lázně žádost o pokácení zbývajících stromů, k níž připojilo opět dendrologický posudek ze dne 6. 9. 2011. Na základě této žádosti městský úřad rozhodnutím ze dne 17. 4. 2012, zn. OSŽP/0142/12/He (dále jen „rozhodnutí ze dne 17. 4. 2012“), udělil povolení ke kácení dřevin na pozemku p. č. 793/1, a to 4 kusů jírovce maďal o obvodu kmene cca 254 cm, 241 cm, 245 cm a 212 cm. V odůvodnění tohoto rozhodnutí městský úřad shrnul závěry dendrologického posudku ze dne 6. 9. 2011 učiněné ve vztahu k těmto čtyřem dřevinám. Dále uvedl, že žádost byla doložena v souladu s příslušnými ustanoveními právních předpisů. Nakonec zvážil zjištěné skutečnosti z hlediska funkčního a estetického významu, shledal, že stromy stojí v těsné blízkosti frekventované komunikace, a proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Uvedené čtyři stromy pokácela společnost AVE Františkovy Lázně s.r.o. dne 25. 4. 2012.

Česká inspekce životního prostředí při kontrole provedené na městském úřadě dne 22. 8. 2012 shledala v případě druhého správního řízení porušení § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“). Městský úřad se totiž v rozhodnutí ze dne 17. 4. 2012 nedostatečně zabýval otázkou vyhodnocení estetického a funkčního významu dřevin a neakceptoval závěry dendrologického posudku ze dne 6. 9. 2011, z nichž jednoznačně vyplývá, že se nejedná o dřeviny doporučované k odstranění, nýbrž navržené dílčími opatřeními k jejich dalšímu zachování v lokalitě. Za účelem zhodnocení stavu těchto dřevin si přitom městský úřad podle protokolu o kontrolním zjištění ani neopatřil jiný revizní či oponentní posudek.

Podle Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, služby kriminální policie a vyšetřování, odboru hospodářské kriminality (dále jen „policejní orgán“), shora uvedené skutečnosti důvodně nasvědčovaly spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku dosud neznámým pachatelem. Proto policejní orgán zahájil úkony trestního řízení, o čemž sepsal záznam ze dne 20. 9. 2012, č. j. KRPK-80910-9/TČ-2012-190080. Při prověřování provedeném podle § 158 odst. 3 trestního řádu policejní orgán zjistil, že rozhodnutí ze dne 17. 4. 2012 zpracovala referentka odboru

stavebního a životního prostředí městského úřadu Bc. J. H., DiS a následně jej kontroloval a jako věcně správné podepsal vedoucí tohoto odboru Ing. R. M. Policejní orgán pořídil úřední záznamy o vysvětlení podaném těmito úředníky i dalšími osobami a opatřil písemnosti, jež měly vztah k prověřovanému skutku. Od Ing. Mileny Novákové, znalkyně z oboru ochrany životního prostředí, odvětví dendrologie, si nechal zpracovat znalecký posudek ze dne 9. 11. 2012, č. 222/08/2012, který stanovil hodnotu čtyř dřevin před jejich pokácením na částku 67.592 Kč.

Následně policejní orgán usnesením ze dne 5. 3. 2013, č. j. KRPK-80910-51/TČ-2012-190080, zahájil trestní stíhání Ing. R. M. a Bc. J. H., DiS pro skutek spočívající v tom, že se v rozporu se zákonem o ochraně přírody a krajiny podíleli na vydání rozhodnutí ze dne 17. 4. 2012, ačkoliv odůvodnění tohoto rozhodnutí odkázalo na dendrologický posudek ze dne 6. 9. 2011, podle něhož byly příslušné stromy ze střednědobého hlediska stále perspektivní bez výrazného snížení vitality, přičemž správní orgán neprovedl žádné doplnění stávajícího dendrologického posudku ani nové posouzení předmětných stromů. Oběma obviněným bylo známo, že z hlediska zákona o ochraně přírody a krajiny není třeba čtyři stromy pokácet, a věděli, že jejich pokácením může Městu Františkovy Lázně vzniknout škoda na majetku a škoda na životním prostředí a pro případ, že svým rozhodnutím škodu způsobí, s tím byli srozuměni. Na základě rozhodnutí ze dne 17. 4. 2012 pak došlo v přesně nezjištěné době od 25. 4. 2012 do 30. 4. 2012 k pokácení čtyř vzrostlých stromů jírovce maďal rostoucích na pozemku p. č. 793/1 v k. ú. Františkovy Lázně, čímž byla Městu Františkovy Lázně způsobena škoda ve výši nejméně 67.592 Kč. Obvinění Ing. R. M. a Bc. J. H., DiS tedy podle usnesení o zahájení trestního stíhání jako úřední osoby v úmyslu způsobit jinému škodu nebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch vykonávali svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu, čímž spáchali přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.

Kárně obviněný převzal tuto trestní věc k výkonu dozoru dne 16. 1. 2013. Téhož dne a dne 31. 3. 2013 sepsal záznamy, v nichž shrnul informace získané od policejního orgánu, které se týkaly již provedených úkonů trestního řízení a jeho předpokládaného dalšího průběhu. Dále činil úkony související s obstaráním potřebných dokumentů, jež městský úřad původně odmítal vydat. V rámci informační povinnosti bylo usnesení o zahájení trestního stíhání odesláno na Nejvyšší státní zastupitelství a Krajské státní zastupitelství v Plzni. Přípisem ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 NZT 22/2013 - 8, Nejvyšší státní zastupitelství sdělilo, že obsah tohoto sdělení vzalo na vědomí, že danou trestní věc nebude nadále sledovat a že proto nepožaduje poskytování dalších informací.

Usnesením ze dne 5. 4. 2013, č. j. ZT 24/2013-13, kárně obviněný zamítl stížnosti, které podali oba obvinění proti usnesení o zahájení trestního stíhání. V odůvodnění kárně obviněný konstatoval obsah napadeného rozhodnutí i stížností proti němu podaných a uvedl, že argumentace obviněných o špatném stavu předmětných stromů byla uplatněna až dodatečně, že ve správním řízení nebyl proveden žádný důkaz vztahující se k jejich stavu a že správní rozhodnutí žádné takové úvahy a hodnocení neobsahuje. Posouzení vzniklé škody představuje otázku hodnocení důkazů, které může provádět pouze soud. Pro rozhodnutí o zahájení trestního stíhání postačuje určitá míra pravděpodobnosti, že se stíhaného skutku dopustila určitá osoba. Takové podezření přitom bylo podle usnesení o zamítnutí stížností podepřeno výsledky dosud provedeného šetření.

Po zahájení trestního stíhání policejní orgán vyslechl oba obviněné a vyžádal si podklady k jejich osobám. Obvinění nevypovídali, toliko Bc. J. H., DiS uvedla, že městu nechtěla způsobit žádnou škodu a povolením pokácení stromů zabránila škodě na zdraví, majetku a životech.

Následně kárně obviněný podal dne 7. 6. 2013 pod č. j. 1 ZT 24/2013 - 21 obžalobu na oba obviněné se stejnou skutkovou a právní větou jako v usnesení o zahájení trestního stíhání. V odůvodnění obžaloby kárně obviněný shrnul dosavadní průběh přípravného řízení a uvedl, že obvinění vydali rozhodnutí ze dne 17. 4. 2012, ačkoliv v předchozím řízení, které se týkalo stejných dřevin a které proběhlo v říjnu 2011, byl k dispozici dendrologický posudek ze dne 6. 9. 2011. Ten zhodnotil stromy ze střednědobého hlediska jako perspektivní s nesníženou vitalitou, přičemž jeho doplnění ani nový posudek si obvinění nevyžádali. V důsledku toho vznikla Městu Františkovu Lázně škoda ve výši 67.592 Kč představovaná hodnotou stromů. Tímto jednáním naplnili obvinění skutkovou podstatu přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, když vykonávali svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu, konkrétně ustanovení § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Podle obžaloby se přitom jedná o společensky škodlivé jednání, u něhož nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiných právních předpisů.

Při hlavním líčení soud vyslechl obžalované, kteří uvedli, že žádnou škodu nezpůsobili, že s ohledem na zhoršující se stav stromů škodě na životech, zdraví a majetku naopak zabránili a že tak rozhodnutí ze dne 17. 4. 2012 považují za správné. K případným dotazům obžalovaní odmítli vypovídat. Starosta Ivo Mlátilík se za Město Františkovy Lázně k trestnímu řízení nepřipojil s nárokem na náhradu škody, neboť podle něho městu žádná škoda nevznikla. Ve své svědecké výpovědi uvedl, že s ohledem na velmi nepříznivý stav stromů záukoloval své úředníky jejich odstraněním, aby nedošlo k neštěstí. Zároveň předložil znalecký posudek ze dne 3. 4. 2013, č. 248/2013, který vypracovala Ing. Yvona Hájková, znalkyně z oboru ovocnářství a zahradnictví se specializací dendrologie, sadovnictví a květinářství. Ta v závěru znaleckého posudku uvedla, že v případě rozhodování o ponechání či pokácení dřevin by doporučila vykácení všech čtyř stromů vzhledem k jejich blíže specifikovanému nevratnému poškození a k výši možné škody na majetku a zdraví osob. Znalecký posudek Ing. Yvony Hájkové soud přečetl, vyslechl znalkyni Ing. Milenu Novákovou ke způsobu stanovení hodnoty čtyř pokácených stromů a provedl listinné důkazy.

Následně Okresní soud v Chebu rozsudkem ze dne 9. 12. 2013, č. j. 2 T 65/2013 - 299, obžalované Ing. R. M. a Bc. J. H., DiS, podle § 226 písm. b) trestního řádu obžaloby zprostil. V odůvodnění rozsudku soud uvedl, že k naplnění skutkové podstaty přečinu podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku nestačí objektivně závadný výkon pravomoci úřední osoby a zavinění ve formě úmyslu, neboť jednání úřední osoby musí být zároveň vedeno pohnutkou způsobit jinému škodu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch. Vymezení skutku v obžalobě však postrádá jakoukoliv konkrétní skutkovou okolnost odpovídající tomuto zákonnému znaku. Obžaloba neobsahuje žádné konkrétní zjištění, co obžalovaní svým jednáním sledovali a jaká pohnutka je vedla k vydání rozhodnutí ze dne 17. 4. 2012. Ostatně ani sám státní zástupce si nebyl jistý, co vlastně obžalovaní tímto rozhodnutím sledovali, o čemž svědčí právní věta obžaloby, podle níž byla pohnutka naplněna ve všech zákonem uváděných variantách. Odůvodnění rozhodnutí ze dne 17. 4. 2012 je sice kusé a odbyté, nicméně povolení k pokácení stromů není zdůvodněno dendrologickým posudkem ze dne 6. 9. 2011, který je jen citován jako příloha k podané žádosti. Důvodem k vydání tohoto rozhodnutí totiž byl výskyt stromů v těsné blízkosti frekventované komunikace a správní orgán zvažoval žádost i s ohledem na funkční a estetický význam dřevin. Rozhodnutí ze dne 17. 4. 2012 předcházelo místní šetření, když toto tvrzení obžalované Bc. J. H., DiS, nelze vyvrátit. Rozhodnutím ze dne 17. 4. 2012 nemohlo dojít ke způsobení škody vlastníku stromů, neboť ten o jejich pokácení sám požádal. Dále není zřejmé, jaký neoprávněný prospěch by úředníci či jiné osoby měli mít z vydání rozhodnutí ze dne 17. 4. 2012. Navíc obžalovaní podle zprošťujícího rozsudku svoji pravomoc nevykonávali způsobem odporujícím právnímu předpisu, neboť měli dostatečné odborné znalosti k posouzení příslušné žádosti, dendrologický posudek ze dne 6. 9. 2011 představoval jen odborné vyjádření, když Ing.

T. R. není zapsán v seznamu znalců, a ve správním řízení se znalecký posudek opatřuje jen zcela výjimečně. Závažné důvody, pro něž lze podle § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny povolit kácení dřevin, správní orgán shledal ve výrazném poškození stromů, které je patrné na fotografiích založených ve spise, jakož i v padání větví na přilehlý pozemek a frekventovanou komunikaci.

Proti tomuto rozsudku podal kárně obviněný odvolání v neprospěch obžalovaných. V něm nejprve shrnul obsah obžaloby a výrok napadeného rozsudku. Dále poukázal na to, že obžalovaní v hlavním líčení po přednesení svého stanoviska k obžalobě odmítli dále vypovídat, a proto se jich nebylo možné dotazovat na bližší okolnosti vydání rozhodnutí ze dne 17. 4. 2012 a předchozího správního řízení. Soud bez bližšího posouzení převzal tvrzení obžalované Bc. J. H., DiS o tom, že před vydáním rozhodnutí stromy ohledala a ohodnotila je jako život ohrožující. V rozporu s tímto tvrzením se však v odůvodnění rozhodnutí ze dne 17. 4. 2012 o ohledání stromů vůbec nehovoří. V této souvislosti je nutné poukázat na znění § 68 odst. 3 správního řádu, které upravuje náležitosti odůvodnění správního rozhodnutí. Podle tvrzení obžalované Bc. J. H., DiS nemuselo být správní řízení vůbec prováděno, neboť na základě § 8 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny není povolení ke kácení dřevin třeba, je-li jejich stavem bezprostředně ohrožen život či zdraví nebo hrozí-li škoda značného rozsahu. Není tedy jasné, proč obžalovaní, pokud stav stromů měl být údajně život či zdraví ohrožující, takový postup nezvolili a předmětné rozhodnutí vydali. Podstatné je to, že rozhodnutí ze dne 17. 4. 2012 bylo zdůvodněno odkazem na dendrologický posudek ze dne 6. 9. 2011, v němž byly shledány všechny hodnocené stromy jako celkově stabilní, v němž byl doporučen ořez suchých větví a zlomů a v němž byla doporučena vazba pro zvýšení statické stability i nový vegetační průzkum v roce 2013. Výrok rozhodnutí ze dne 17. 4. 2012 je tak v rozporu s jeho odůvodněním. Argumenty, které uplatnili obžalovaní, včetně znaleckého posudku, jsou součástí jejich obhajob. Vzhledem k charakteru správního řízení nehraje roli to, že Ing. T. R. není znalcem ve smyslu zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících. Obžalovaní tedy podle odvolatele museli být srozuměni s tím, že v důsledku předmětného rozhodnutí může dojít k pokácení uvedených stromů a tím ke vzniku škody.

Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 26. 3. 2014, č. j. 8 To 24/2014 - 333, odvolání kárně obviněného proti zprošťujícímu rozsudku jako nedůvodné zamítl. V odůvodnění usnesení krajský soud uvedl, že odvolatel konstatováním nemožnosti dotazovat se obžalovaných na další souvislosti rozhodnutí ze dne 17. 4. 2012 kvůli jejich odmítnutí vypovídat prokazuje flagrantní neznalost práva na obhajobu v trestněprocesní i ústavní rovině. K tvrzení o provedení místního šetření před vydáním rozhodnutí ze dne 17. 4. 2012 je nutné zdůraznit, že pokud tato obhajoba nebyla vyvrácena, tak se k ní přihlíží, jako by byla prokázána. I v tomto směru kárně obviněný porušil § 2 odst. 5 trestního řádu. Kontrolní zjištění České inspekce životního prostředí i obžaloba opomíjí, že od dendrologického posudku ze dne 6. 9. 2011 do místního šetření provedeného před vydáním rozhodnutí ze dne 17. 4. 2012 uplynula doba osmi měsíců, která se mohla na stavu stromů projevit. Navíc Ing. T. R. není odborníkem dendrologem, na rozdíl od znalkyně Ing. Yvony Hájkové, jež podala znalecký posudek jednoznačně ve prospěch obžalovaných. Dále nelze pochopit myšlenkový pochod odvolatele, který si klade řečnickou otázku, proč úředníci prováděli správní řízení, když bylo možné stromy pokácet z důvodu zřejmého a bezprostředního ohrožení života či zdraví nebo škody značného rozsahu. Jestliže tím chce odvolatel říci, že obžalovaní vydali nadbytečné rozhodnutí, pak je nepochopitelné, proč v jejich jednání shledává trestný čin. Nestává se často, aby při potvrzení zprošťujícího rozsudku odvolací soud nepřipustil, že ve věci existovala nějaká míra důvodného podezření odůvodňující zahájení trestního stíhání a vyšší míra důvodného podezření odůvodňující podání obžaloby. V daném případě však nezbývá než konstatovat, že celé přípravné řízení bylo nezákonné, nebyl důvod jej vést a nebyl důvod k podání obžaloby, nařízení hlavního líčení ani vydání meritorního

rozhodnutí soudu prvního stupně. Jen těžko lze uvažovat o způsobení škody jinému za situace, kdy obžalovaní vyhověli návrhu majitele stromů na jejich pokácení. V postupu obžalovaných není možné shledat ani žádnou neoprávněnou výhodu či neoprávněný prospěch. Jestliže zákonným znakem trestného činu je pohnutka, pak i skutková část výroku o vině musí obsahovat konkrétní zjištění, která s tímto znakem skutkové podstaty korespondují. Musí být tedy prokázáno, že jednání úřední osoby bylo vedeno pohnutkou způsobit jinému škodu nebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch. V této trestní věci však nebyl ani náznak toho, že by se mohlo jednat o trestný čin. Od počátku bylo evidentní, že jednání obžalovaných směřovalo k legálnímu cíli, nikoli k naplnění tzv. kvalifikovaného úmyslu. V daném případě nedošlo ke zneužití pravomoci úřední osoby, neboť daná problematika spadala do kompetencí obou obžalovaných, ti rozhodli ve správním řízení zákonným způsobem a vady či určitá nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí neměly vliv na jeho zákonnost a věcnou správnost. Konečně odvolací soud odvolateli vytkl podpis obžaloby s uvedením správní funkce náměstka okresního státního zástupce s tím, že ho na tento nesprávný postup upozornil již v předchozích rozhodnutích.

Uvedená skutková zjištění vyplývají z příslušných částí spisu Okresního soudu v Chebu sp. zn. 2 T 65/2013 a dozorového spisu Okresního státního zastupitelství v Chebu sp. zn. 1 ZT 24/2013.

V návrhu na zahájení kárného řízení je kárně obviněnému kladeno za vinu, že při výkonu dozoru nad zachováním zákonnosti přípravného řízení řádně nevyhodnotil skutkový a právní stav věci a neobstaral si relevantní znalecký posudek na dendrologické posouzení předmětných dřevin z hlediska jejich provozní bezpečnosti a perspektivy v dané lokalitě, neboť dendrologický posudek ze dne 6. 9. 2011 nebyl znaleckým posudkem a měl jen povahu listinného důkazu. Další pochybení kárně obviněného při výkonu dozoru spatřovala navrhovatelka v tom, že vymezení skutku postrádalo konkrétní popis toho, v čem spočívalo úmyslné jednání obžalovaných způsobit jinému škodu nebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch, když poškozenému Městu Františkovy Lázně žádná škoda nevznikla, neboť samo podalo žádost o jejich pokácení kvůli ohrožení bezpečnosti, zdraví osob a majetku. Následně kárně obviněný podle kárného návrhu podal obžalobu pro shodný skutek, pro který bylo zahájeno trestní stíhání, přičemž také ve skutkové větě a v právním hodnocení obžaloby absentovaly skutečnosti odůvodňující právní kvalifikaci skutku, v důsledku čehož soud prvního stupně oba obžalované obžaloby zprostil. Konečně navrhovatelka kárně obviněnému v návrhu na zahájení kárného řízení vytýká, že podal velmi stručné a rozporuplně odůvodněné odvolání, na základě něhož odvolací soud zpochybnil jeho odborné znalosti, poukázal na jeho flagrantní neznalost práva na obhajobu a současně konstatoval, že celé přípravné řízení bylo nezákonné a nedůvodné.

Navrhovatelka tedy v kárném návrhu uvedla konkrétní skutečnosti, ve kterých spatřovala zaviněné porušení povinností státního zástupce a ohrožení důvěry v činnost a odbornost postupu státního zastupitelství. Vymezení skutku v návrhu na zahájení kárného řízení tak není možné označit za absolutně nepřezkoumatelné, jak učinil ve svém vyjádření kárně obviněný k té části návrhu, jež se týká odvolacího řízení.

Ve skutkové větě kárného návrhu se kárně obviněnému vytýká, že od převzetí věci k výkonu dozoru až do jejího pravomocného skončení nepostupoval odborně a nezabýval se základními skutkovými a právními otázkami, bez nichž nebylo možné skutek vymezený v usnesení o zahájení trestního stíhání a v obžalobě kvalifikovat jako přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Podle navrhovatelky tedy kárně obviněný po celé trestní řízení udržoval protiprávní stav, který v jeho jednotlivých stádiích stále obnovoval. Na jednání popsané v kárném návrhu je tak třeba nahlížet jako na trvajícím delikt, který se posuzuje jako jeden skutek a jedno kárné provinění a u něhož se lhůta pro podání návrhu

na zahájení kárného řízení počítá od dokončení posledního dílčího aktu. Tím bylo v trestní věci až usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 3. 2014, sp. zn. 8 To 24/2014 - 333, kterým došlo k zamítnutí odvolání kárně obviněného proti zprošťujícímu rozsudku soudu prvního stupně. Teprve až tímto úkonem totiž došlo k ukončení trestního řízení, jež podle tvrzení navrhovatelky opírající se o závěr odvolacího soudu nemělo být vůbec vedeno. Jestliže tedy kárný senát obdržel návrh na zahájení kárného řízení dne 23. 6. 2014, je zřejmé, že šestiměsíční subjektivní lhůta stanovená pro jeho podání v § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů (dále jen „zákon o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů“), byla dodržena. Rovněž byla zachována i dvouletá lhůta od spáchání skutku pro zánik odpovědnosti státního zástupce za kárné provinění, která je zakotvena v § 29 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství (dále jen „zákon o státním zastupitelství“). Nelze se tedy ztotožnit s tvrzením kárně obviněného o nedodržení lhůty pro podání kárného návrhu ve vztahu k období od převzetí věci k výkonu dozoru do podání obžaloby.

Usnesení odvolacího soudu, které vytklo kárně obviněnému flagrantní neznalost práva na obhajobu a nedůvodnost vedení celého trestního řízení, bylo projednáno na pracovní poradě navrhovatelky za účasti vedoucích státních zástupců z obvodu působnosti Krajského státního zastupitelství v Plzni dne 15. 4. 2014 a posouzeno okresním státním zástupcem v Chebu dne 12. 5. 2014, jak vyplývá ze záznamů o těchto úkonech a svědecké výpovědi okresního státního zástupce v Chebu JUDr. V. O. V obou těchto případech nebylo ve vztahu ke kárně obviněnému učiněno žádné konkrétní opatření. Uvedený výsledek projednání postupu kárně obviněného ve zmíněném trestním řízení však nelze považovat za upuštění od uložení kárného opatření ve smyslu § 30 odst. 2 zákona o státním zastupitelství. Podle tohoto ustanovení totiž může postupovat toliko kárný senát, jestliže považuje projednání kárného provinění za dostačující a současně při uznání viny státního zástupce nepovažuje za potřebné mu uložit kárné opatření. Nelze tedy souhlasit s tvrzením kárně obviněného, že posouzení skutku vymezeného v kárném návrhu služebně nadřízenými státními zástupci představuje překážku věci rozhodnuté, pro kterou by muselo být kárné řízení zastaveno.

Kárný senát se tedy mohl návrhem na zahájení kárného řízení meritorně zabývat a posoudit, zda kárně obviněný při výkonu dozoru nad zachováním zákonnosti přípravného řízení a v řízení před soudem skutečně řádně nevyhodnotil skutkový a právní stav uvedené trestní věci a zda v tomto směru pochybil natolik, že se dopustil kárného provinění podle § 28 zákona o státním zastupitelství.

Kárně obviněný ke skutku uvedenému v kárném návrhu vypověděl, že v dané trestní věci vykonával dozor standardně, objektivně a bez difamujících úmyslů. Svůj právní názor u soudů obou stupňů neobhájil, avšak neměl by být za něj postihován. Úředníci městského úřadu postupovali způsobem odporujícím zákonu tím, že nejprve s odkazem na dendrologický posudek ze dne 6. 9. 2011 nerozhodli o pokácení čtyř stromů a o několik měsíců později udělili povolení k jejich kácení a přitom se odvolali na ten samý posudek. Dendrologický posudek ze dne 6. 9. 2011 mohl sloužit jako důkaz ve správním řízení, a proto nepovažoval za rozhodné, že se nejednalo o znalecký posudek. Při posuzování, zda byly úřední osoby vedeny pohnutkou způsobit jinému škodu nebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch, vycházel z toho, že musely být srozuměny s pokácením zdravých stromů a že z hlediska jejich trestní odpovědnosti je rozhodná doba vydání rozhodnutí ze dne 17. 4. 2012, a nikoliv další skutečnosti, které vyšly najevo později. Není schopen přesně říci, proč při prokazování pohnutky úředníků městského úřadu nebyly blíže prověřovány jejich vazby na starostu a jeho rodinné příslušníky ani vazby starosty na společnost, která dala podnět k vydání rozhodnutí o udělení povolení k pokácení stromů. Podle jeho názoru by však k vydání rozhodnutí ze dne 17. 4. 2012 nedošlo, kdyby se Ivo Mlátílik nestal opět starostou. Úředníci městského úřadu sice rozhodovali v oblasti

přenesené působnosti, ale byli podřízeni starostovi. Právní věta zahrnující všechny alternativy skutkové podstaty přečinu podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku byla v obžalobě uvedena z opatrnosti. Odvolání proti zprošťujícímu rozsudku nepodal bezúčelně, neboť v minulosti se mu často přihodilo, že když podával odvolání se značnými pochybnostmi o jeho úspěšnosti, tak mu odvolací soud vyhověl, a naopak, když byl přesvědčen o nesprávnosti rozhodnutí soudu prvního stupně, bylo odvolání zamítnuto. V rámci aperrační činnosti jej nikdo z krajského státního zastupitelství neoslovil a o zamítnutí odvolání se dozvěděl až po vrácení pomůcek.

Trestní stíhání se podle § 160 odst. 1 věty první trestního řádu zahajuje, nasvědčují-li prověřováním zjištěné a odůvodněné skutečnosti tomu, že byl spáchán trestný čin, a je-li dostatečně odůvodněn závěr, že jej spáchala určitá osoba. K závěru o spáchání trestného činu určitou osobou, který vede k rozhodnutí o zahájení trestního stíhání, tedy postačí vyšší stupeň pravděpodobnosti. Ten sice musí být dostatečně odůvodněn konkrétními zjištěními, avšak není nutné, aby trestná činnost byla prokázána v takové míře, jak je tomu u obžaloby. Proto závěr, že skutek byl spáchán obviněným a je trestným činem, nemusí být konečný ani v plné míře hodnověrný. V okamžiku předložení obžaloby soudu však již musí být stupeň pravděpodobnosti spáchání trestného činu obviněným velmi vysoký, neboť podle § 176 odst. 1 věty první trestního řádu ji státní zástupce podává, jestliže výsledky vyšetřování dostatečně odůvodňují postavení obviněného před soud. Nicméně ani po skončení vyšetřování státní zástupce nemusí mít jistotu, že se skutek v obžalobě uvedený stal, že je trestným činem a že jej spáchal obviněný. Proto má obžalobu podat i v případě, že doposud učiněná skutková zjištění či jejich právní hodnocení dovolují učinit závěr jak o vině obviněného, tak i o jeho nevině a další důkazy již v přípravném řízení nelze opatřit.

Skutkové a právní hodnocení věci, které vede státního zástupce k závěru o potřebné míře důvodného podezření odůvodňující zahájení trestního stíhání a podání obžaloby, je přitom výrazem jeho vnitřního přesvědčení, na němž jsou založeny zásada legality a především zásada volného hodnocení důkazů zakotvené v § 2 odst. 3 a 6 trestního řádu. V řízení před soudem mohou být oproti přípravnému řízení učiněna odlišná skutková zjištění vedoucí k jednoznačnému závěru o nevině obžalovaného, která nemohl státní zástupce předvídat. Dále může nastat situace, kdy skutkový stav věci nedoznal oproti výsledku vyšetřování žádné významnější změny a kdy zůstaly pochybnosti o spáchání trestného činu obviněným, které panovaly již při podání obžaloby a které se nepodařilo rozptýlit provedením dostupných důkazů. I v tomto případě musí soud s ohledem na pravidlo *in dubio pro reo* vycházející ze zásady uvedené v § 2 odst. 2 trestního řádu vynést zprošťující rozsudek. K vydání odsuzujícího rozsudku totiž oproti podání obžaloby může soudce přistoupit jen v případě, že se při hlavním líčení podařilo bezpečně prokázat vinu obžalovaného. V případě absence skutkových novot oproti výsledku vyšetřování dále může soud po provedeném dokazování na základě svého vlastního úsudku dospět k jinému závěru než státní zástupce a vynést zprošťující rozsudek z důvodu, že se skutek uvedený v obžalobě nestal, že ho nespáchal obžalovaný nebo že ho nelze kvalifikovat jako trestný čin.

Vedení trestního stíhání a podání obžaloby je tedy výrazem vnitřního přesvědčení veřejného žalobce o existenci potřebného stupně pravděpodobnosti spáchání trestného činu obviněným, za něj by státní zástupce v zásadě neměl být postihován, i když se podezření z trestné činnosti nakonec nepotvrdí. Ostatně proces nalézání práva může být komplikovaný a nejednoznačný. Právě proto, že ani trestní právo není kauzální disciplínou přinášející vždy jediný možný výsledek, je důležitý systém posouzení věci v jednotlivých fázích trestního řízení, v nichž lze eliminovat případná pochybení učiněná v předchozím stádiu. K nápravě nedostatků činnosti státního zástupce v trestních věcech by tak především mělo sloužit řízení před soudem, nikoliv podání kárného návrhu po právní moci zprošťujícího rozsudku. V opačném případě

by totiž funkce veřejného žalobce byla mimořádně rizikovou záležitostí, jež by státní zástupce odrazovala od vedení trestního řízení ve skutkově složitých či právně sporných případech, u nichž existuje reálná možnost zproštění obžaloby. Zbavení státní zástupce odvahy stíhat a žalovat právě takové skutky by nepochybně představovalo velmi nežádoucí důsledek hrozby jejich postihu v kárném řízení za vynesení zprošťujícího rozsudku, který nelze připustit.

Na základě těchto skutečností tedy vedení trestního stíhání a podání obžaloby, které byl obžalovaný soudem pravomocně zproštěn, může založit kárnou odpovědnost státního zástupce jen zcela výjimečně. Je tomu tak v případech, kdy státní zástupce flagrantně porušil své povinnosti postupovat odborně, svědomitě, odpovědně, nestranně a spravedlivě při výkonu dozoru nad zachováním zákonnosti přípravného řízení, případně i v následném řízení před soudem. Při vynesení zprošťujícího rozsudku podle § 226 písm. b) trestního řádu může k tomuto excesu dojít například tehdy, když je někdo bezdůvodně stíhán pro skutek, který podle zcela jednoznačného znění aplikované právní normy nemůže být trestným činem, nebo když je stíhán pro skutek, který podle ustálené judikatury vrcholných soudů není trestný a odlišný právní názor nebyl policejním orgánem ani státním zástupcem ničím zdůvodněn. Zproštění obžaloby z důvodu, že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem, může založit kárnou odpovědnost i tehdy, kdyby se státní zástupce v trestní věci vůbec nezabýval základními skutkovými a právními otázkami, bez nichž nemohl uvažovat o právní kvalifikaci skutku jako trestného činu, nebo kdyby si ve vztahu k nim neopatřil naprosto žádné důkazy ani nenavrhl soudu jejich provedení. Ve všech těchto hypotetických případech by totiž bylo trestní stíhání obviněného vedeno zcela nedůvodně, což by představovalo natolik závažné a hrubé pochybení státního zástupce, že by nepostačovala náprava v řízení před trestním soudem a muselo by být přistoupeno k jeho postihu v kárném řízení.

Podle závěru zprošťujícího rozsudku úředníci městského úřadu Ing. R. M. a Bc. J. H., DiS nevykonávali svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu, neboť k posouzení žádosti o pokácení čtyř stromů měli dostatečné odborné znalosti, závažné důvody k udělení povolení ke kácení těchto dřevin shledali v jejich výrazném poškození a v padání větví na přilehlý pozemek a dendrologický posudek ze dne 6. 9. 2011 neměl důkazní sílu znaleckého posudku, který navíc nebylo třeba vyžadovat, neboť se ve správním řízení provádí zcela výjimečně. Odvolací soud se s tímto závěrem ztotožnil a poukázal na skutečnost, že ve prospěch obžalovaných jednoznačně svědčil znalecký posudek Ing. Yvony Hájkové, která je na rozdíl od Ing. T. R. odborníci v oboru dendrologie. Tato znalkyně v závěru svého posudku ze dne 3. 4. 2013 uvedla, že při rozhodování o ponechání či pokácení dřevin by doporučila pokácet všechny čtyři stromy vzhledem k jejich nevratnému poškození a k vyšší možné škody na majetku a zdraví osob, jak již bylo zmíněno.

Dendrologický posudek ze dne 6. 9. 2011 nebyl znaleckým posudkem a měl jen povahu listinného důkazu. Nicméně ho vypracoval poradce z oboru zahradní, parková a krajinářská architektura, který tak měl nepochybně určitou odbornou erudici i pro dendrologické posouzení stavu dřevin. Ing. T. R. přitom čtyři stromy nacházející se na pozemku p. č. 793/1 v k. ú. Františkovy Lázně hodnotil ze střednědobého hlediska jako stále perspektivní bez výrazně snížené vitality a doporučil provedení ořezu suchých větví a zlomů, instalaci jednoduché pružné vazby pro zlepšení jejich statické stability a nový průzkum ve vegetačním období roku 2013. Přes tuto skutečnost a po relativně krátké době městský úřad rozhodnutím ze dne 17. 4. 2012 udělil povolení k pokácení těchto čtyř stromů, aniž si vyžádal doplnění dendrologického posudku ze dne 6. 9. 2011 či nové posouzení stavu předmětných dřevin. Uvedený průběh správního řízení nasvědčoval tomu, že v něm úředníci městského úřadu náležitě nezjistili skutkový stav věci a že rozhodnutí ze dne 17. 4. 2012 vydali při vědomí jeho možné nezákonnosti. Takové podezření bylo umocněno i protokolem o kontrolním zjištění České inspekce životního prostředí,

v němž s ohledem na uvedené skutečnosti bylo u správního řízení předcházejícího vydání rozhodnutí ze dne 17. 4. 2012 shledáno porušení § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Na všechna tato zjištění učiněná z průběhu správního řízení kárně obviněný poukázal ve skutkové větě a odůvodnění obžaloby, jakož i v odvolání proti zprošťujícímu rozsudku. V tomto směru proto nemá obsah obžaloby a odvolání nedostatky.

V trestním řízení tedy existoval velmi vysoký stupeň pravděpodobnosti, že úřední osoby městského úřadu zaviněně ve formě nepřímého úmyslu vykonávaly svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu a že naplnily jeden ze znaků skutkové podstaty přečinu podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Proto kárný senát nepřisvědčil návrhu na zahájení kárného řízení, jenž kárně obviněnému vytýkal, že v přípravném řízení neobstaral znalecký posudek na dendrologické posouzení předmětných dřevin z hlediska jejich provozní bezpečnosti a perspektivy v dané lokalitě.

Kárný senát se neztotožnil ani s další částí kárného návrhu, v níž je kárně obviněnému kladeno za vinu, že odvolací soud zpochybnil jeho odborné znalosti a poukázal na jeho flagrantní neznalost práva na obhajobu.

Předně je nutné uvést, že kárným proviněním může být podle § 28 zákona o státním zastupitelství jen tam specifikované zaviněné porušení povinností, zaviněné chování či zaviněné jednání státního zástupce, nikoliv hodnocení jeho činnosti odvolacím soudem v určitém trestním řízení. Dále je nutné zdůraznit nevhodnost postupu odvolacího soudu, který své výhrady vůči způsobu výkonu dozoru kárně obviněného v přípravném řízení a jeho úkonům učiněným v řízení před soudem neuplatnil v samostatně podaném podnětu k zahájení kárného řízení, nýbrž veřejného žalobce tvrdě kritizoval přímo v rozhodnutí o odvolání proti zprošťujícímu rozsudku, v němž neváhal použít na jeho adresu i expresivní výrazy. Toto vyznění rozhodnutí o odvolání výrazně přispělo k jednostranně laděné medializaci dané kauzy a tím i k vytvoření vnějšího tlaku na podání kárného návrhu.

Navíc zpochybnění odborných znalostí kárně obviněného v rozhodnutí odvolacího soudu nebylo zcela namístě. Lze připustit, že vzhledem k právu obžalovaných na obhajobu nebyla část argumentace obsažená v odvolání proti zprošťujícímu rozsudku zcela případná. Kárně obviněný jí však neprojevil flagrantní neznalost práva na obhajobu v ústavní ani v trestněprocesní rovině, nýbrž jen neobratně v polemice se závěry soudu prvního stupně vysvětlil, že kvůli odmítnutí ve věci dále vypovídat ze strany obžalovaných již nelze zjistit bližší okolnosti související se správními řízeními, která předcházela vydání rozhodnutí ze dne 17. 4. 2012 a rozhodnutí ze dne 11. 10. 2011, kterým městský úřad rozhodl o pokácení jen jednoho stromu. Argumentem, podle něhož soud prvního stupně bez bližšího ověření převzal tvrzení Bc. J. H., DiS o provedení místního šetření (za situace, že žádný písemný záznam o místním šetření soudu předložen nebyl, obviněná s tímto tvrzením přišla až dodatečně ve finální fázi projednávání věci) před vydáním rozhodnutí ze dne 17. 4. 2012, kárně obviněný polemizoval se skutkovým závěrem soudu o uskutečnění tohoto úkonu ve správním řízení. Poukazem na obhajobu Bc. J. H., DiS o možnosti pokácení předmětných stromů bez vedení správního řízení s ohledem na jejich stav bezprostředně ohrožující život, zdraví a majetek osob se kárně obviněný snažil zpochybnit tvrzení obžalované o špatném stavu dřevin. Podpis obžaloby s uvedením funkce náměstka okresního státního zástupce pak nemohl vyvolat důvodné pochybnosti o tom, že obžalobu podal státní zástupce, neboť vedoucím státním zástupcem a jeho náměstkem může být jmenován pouze státní zástupce.

V návrhu na zahájení kárného řízení dále navrhovatelka kárně obviněnému vytkla, že se v trestním řízení nezabýval tím, zda výkon pravomoci úředních osob způsobem odporujícím právnímu předpisu byl veden pohnutkou způsobit jinému škodu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch, a že vymezení skutku v usnesení o zahájení trestního stíhání a v obžalobě postrádalo konkrétní popis toho, v čem má tato pohnuta spočívat. Kvůli tomu podle kárného návrhu odvolací soud konstatoval, že celé přípravné řízení bylo nezákonné a nedůvodné.

Ve vztahu k této části kárného návrhu je nejprve nutné zdůraznit, že formou nepřímého úmyslu zaviněný výkon pravomoci úřední osoby způsobem odporujícím právnímu předpisu bývá ve správní praxi častým jevem. K němu dochází i v situacích shodných s posuzovanou správní věcí, kdy není zcela zřejmé, zda pro vydání rozhodnutí správního orgánu postačí již provedené důkazy nebo je třeba provádět další dokazování. V takovém případě si totiž úředníci musejí být vědomi určitého rizika, že skutkový stav zjistí nedostatečně a že tato skutečnost může mít vliv na zákonnost jimi vydaného rozhodnutí. Jestliže následně nadřízený správní orgán v řízení o opravném prostředku či příslušný orgán při kontrolní činnosti dospěje k závěru, že k uvedenému pochybení ve správním řízení skutečně došlo, nemůže toto zjištění bez dalšího zakládat trestní odpovědnost úřední osoby, která se na vydání vadného rozhodnutí podílela, neboť by to bylo v hrubém rozporu se zásadou subsidiarity trestní represe. Proto lze vést trestní stíhání pro přečin podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku jen na základě důvodného podezření, že úřední osoba vykonávala svou pravomoc způsobem odporujícím právnímu předpisu v úmyslu tím způsobit jinému škodu nebo jinou závažnou újmu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch.

Taková pohnutka nebyla v dané trestní věci zřejmá jen na základě samotného rozhodnutí ze dne 17. 4. 2012 a z toho, že bylo vydáno relativně krátce po skončení předchozího správního řízení vycházejícího z dendrologického posudku ze dne 6. 9. 2011, který doporučil předmětné čtyři stromy zachovat a provést opatření k jejich stabilizaci. Rozhodnutí ze dne 17. 4. 2012 se totiž o dendrologický posudek ze dne 6. 9. 2011 výslovně neopírá a pouze konstatuje jeho obsah. Udělení povolení k pokácení čtyř dřevin bylo odůvodněno, byť stroze a nedostatečně, jejich funkčním a estetickým významem a tím, že stojí v těsné blízkosti frekventované komunikace. Toliko z obsahu odůvodnění rozhodnutí ze dne 17. 4. 2012 proto nebylo možné dovodit, že úředníci městského úřadu udělili povolení k pokácení čtyř dřevin při naprostém vědomí nemožnosti vydání takového správního aktu s ohledem na skutečnosti zjištěné ve správním řízení a že tak jejich jednání muselo být zákonitě vedeno právě pohnutkou někomu způsobit škodu či opatřit neoprávněný prospěch.

Nicméně podle názoru policejního orgánu obsaženého ve skutkové větě usnesení o zahájení trestního stíhání a názoru kárně obviněného vyjádřeného v obžalobě a v odvolání proti zprošťujícímu rozsudku obvinění s ohledem na předchozí správní řízení, v němž byl vypracován dendrologický posudek ze dne 6. 9. 2011, věděli, že pokácením dřevin může vzniknout Městu Františkovy Lázně škoda na majetku a pro případ, že ji svým rozhodnutím způsobí, s tím byli srozuměni, přičemž na základě rozhodnutí ze dne 17. 4. 2012 došlo k pokácení čtyř stromů, čímž byla městu způsobena škoda ve výši nejméně 67.592 Kč.

Kárně obviněný tedy v trestním řízení vysvětlil, v čem spatřuje nepřímý úmysl způsobit jinému škodu výkonem pravomoci úřední osoby způsobem odporujícím právnímu předpisu. Toto zavinění ve formě nepřímého úmyslu mělo spočívat v tom, že úředníci městského úřadu s ohledem na zjištění učiněná v předchozím správním řízení věděli, že mohou způsobit škodu majiteli předmětných dřevin, a pro případ, že ji způsobí, s tím byli srozuměni. Tento názor nebyl v řízení před soudem shledán správným s odůvodněním, že o pokácení stromů požádal samotný

jejich vlastníků a tudíž mu nemohla vzniknout žádná škoda. Nicméně přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku pojem způsobení škody jinému přesně nevymezuje, a proto právní názor kárně obviněného o naplnění subjektivní stránky skutkové podstaty tohoto přečinu nelze hodnotit jako naprosto excesivní výklad jednoznačného znění aplikované právní normy, jenž by vedl k závěru o kárném provinění státního zástupce.

Není možné také přehlédnout, že v právní větě usnesení o zahájení trestního stíhání, obžaloby i v odvolání byly z opatrnosti zmíněny i další varianty pohnutky, kterou musí být úřední osoba vedena při výkonu své pravomoci způsobem odporujícím právnímu předpisu, aby naplnila všechny znaky skutkové podstaty přečinu podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Z odůvodnění usnesení o zahájení trestního stíhání přitom vyplývá, že předsedou a členy představenstva společnosti CPI - National str a.s., jež byla vlastníkem pozemku sousedícího s městským pozemkem, na němž se nacházely předmětné stromy, a jež dala městského úřadu podnět k jejich pokácení, byl starosta Města Františkovy Lázně a zřejmě i jeho rodinní příslušníci. Ostatně i Ivo Mlátilík při hlavním líčení ve svědecké výpovědi uvedl, že své úředníky odstraněním předmětných stromů zaukoloval. S ohledem na závislost úředníků městského úřadu na starostovi města tak bylo možné uvažovat i o tom, že uvedené jednání obviněných nebylo vedeno čistě přesvědčením o velmi nepříznivém stavu stromů, nýbrž také či výhradně pohnutkou opatřit neoprávněný prospěch starostovi Města Františkovy Lázně nebo společnosti CPI - National str a.s.

Uvedeným zjištěním svědčícím o možnosti naplnění druhého znaku skutkové podstaty přečinu podle § 329 odst. 1 trestního zákoníku se kárně obviněný dále nezabýval a v tomto směru nevyvinul žádnou důkazní aktivitu. Proto v řízení před soudem nemohlo být prokázáno, že obžalovaní vykonávali svou pravomoc způsobem odporujícím právnímu předpisu v úmyslu opatřit jinému neoprávněný prospěch. Určitá míra důvodného podezření, že úředníci městského úřadu mohli být touto pohnutou vedeni při vydání rozhodnutí ze dne 17. 4. 2012, však s ohledem na zmíněnou indicii byla při zahájení trestního stíhání dána. Proto není možné zcela přisvědčit kategorickému závěru odvolacího soudu o neexistenci jakéhokoliv důvodu pro vedení trestního stíhání obou obžalovaných.

Navíc o důvodnosti trestního řízení se kárně obviněný cítil být opakovaně utvrzován v jeho jednotlivých fázích. K usnesení o zahájení trestního stíhání totiž neuplatnilo žádné připomínky Nejvyšší státní zastupitelství ani Krajské státní zastupitelství v Plzni, byť samozřejmě na druhé straně nelze přehlédnout, že jim toto rozhodnutí policejního orgánu bylo zasláno jen v rámci plnění informační povinnosti. Dále soud prvního stupně po podání obžaloby nerozhodl o zastavení trestního řízení ani o vrácení věci státnímu zástupci k došetření. Konečně odvolání podané kárně obviněným nebylo vzato zpět nadřízeným státním zastupitelstvím; podle vyjádření navrhovatelky při jednání kárného senátu se tak stalo z judikатурních důvodů.

Je tedy zřejmé, že kárně obviněný nevěnoval dostatečnou pozornost skutkovým a právním otázkám týkajících se pohnutky jako jednoho ze znaků skutkové podstaty přečinu podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. V tomto směru lze na jím podanou obžalobu i odvolání proti zprošťujícímu rozsudku nahlížet jako na nedostatečně odůvodněné, což vedlo k vynesení zprošťujícího rozsudku. Uvedené pochybení však s ohledem na zmíněné skutečnosti svědčící ve prospěch kárně obviněného nedosahuje takové intenzity, aby jej bylo možné označit za exces státního zástupce při výkonu dozoru v přípravném řízení či při plnění úkolů v řízení před soudem mající povahu kárného provinění.

Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud jako soud kárný k závěru, že skutek uvedený v kárném návrhu není kárným proviněním, a proto podle § 19

odst. 2 zákona o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů kárně obviněného zprostil návrhu na zahájení řízení o kárné odpovědnosti státního zástupce.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** odvolání přípustné.

V Brně dne 13. října 2014

JUDr. Jiří Palla
předseda kárného senátu
ve věcech státních zástupců